စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

စုပေါင်း အင်အား

ပန်းချီ ဦးစိန်

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၈ ၂၂-၂-၆၉

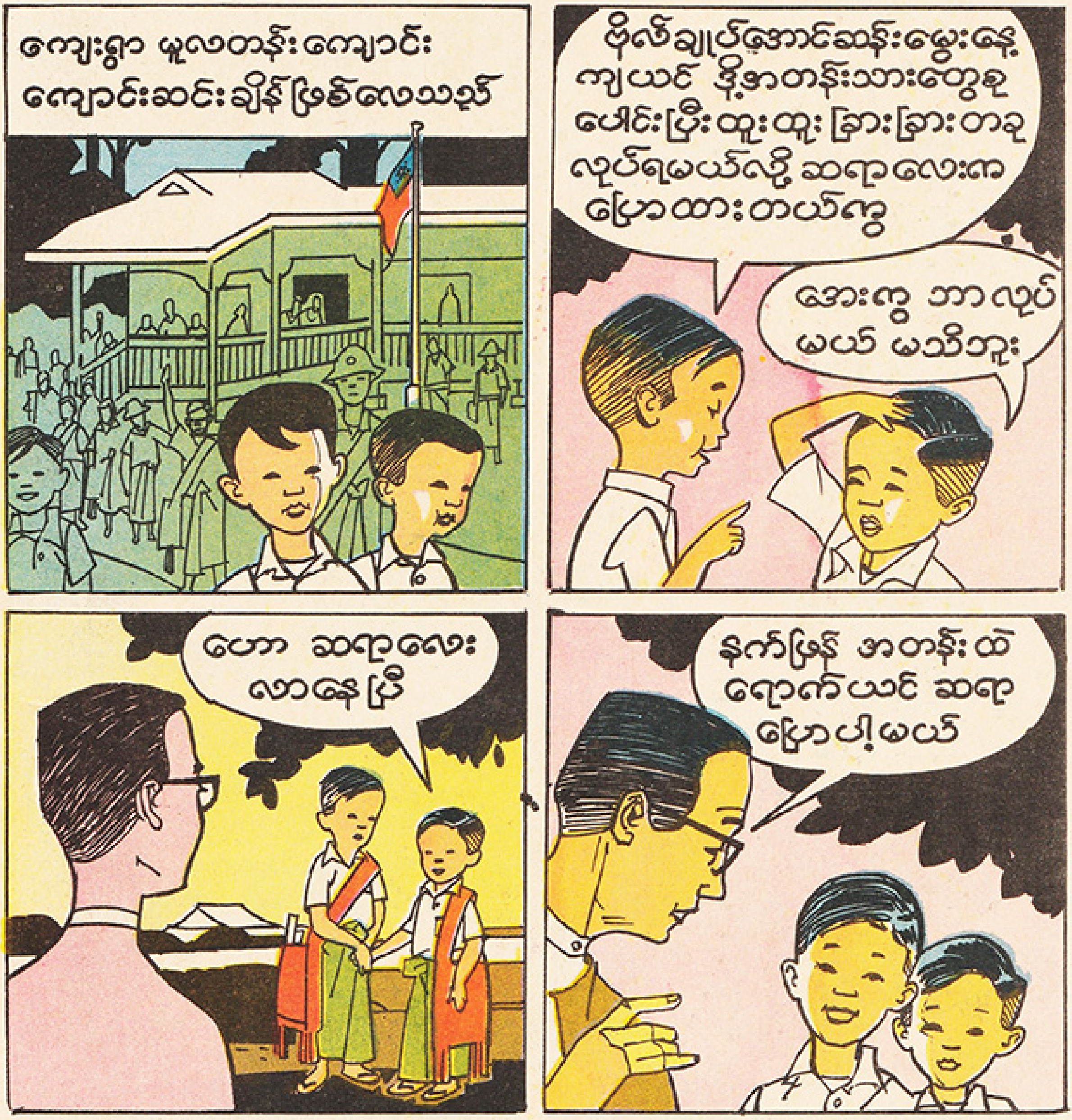

ဒီကနေ့ကစပြီး ကျောင်းအားရက် တိုင်း ....
ဒို့ကျောင်းရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သဲချောင်းထဲကိုဒို့ အတန်းသားအားလုံးစုပေါင်း ပြီးဆရာနဲ့ တူတူသွားရမယ်
သဲချောင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပော ဒီအရွယ် - ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးတွေကိုရှာပြီး စု ဆောင်းရမယ်
နောက်တနေ့ကျောင်းပိတ်ရက် တွင်ရေခန်းနေသော သဲချောင်း ထဲသို့စုပေါင်းချီသွားကြလေ၏
ဒီဘက်မှာအများ ကြီးဘဲ ဆရာလေး
ဒီကျောက်ခဲတွေ ကောက်ပြီး ဘာလုပ် ဖို့လဲ မသိဘူးကွ
လာကြပါအုံး လုံချည်ကျွတ် နေလို့

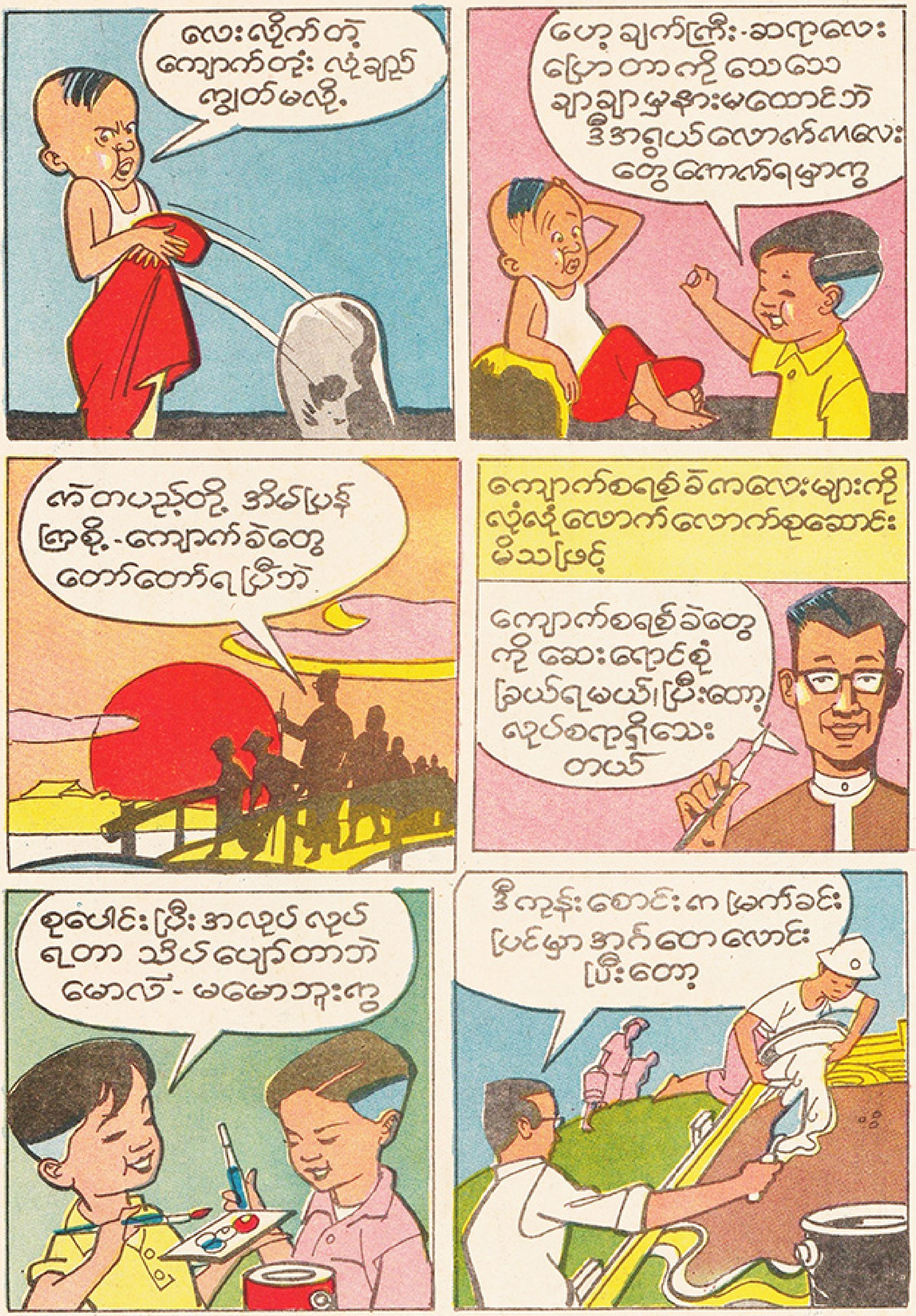
လေးလိုက်တဲ့ ကျောက်တုံး လုံချည် ကျွတ်မလို့
ဟော့ ချက်ကြီး-ဆရာလေး ပြောတာကို သေသေ ချာချာမှ နားမထောင်ဘဲ ဒီအရွယ်လောက်ကလေး တွေ ကောက်ရမှာကွ
ကဲ တပည့်တို့ အိမ်ပြန် ကြစို့-ကျောက်ခဲတွေ တော်တော်ရပြီဘဲ
ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို လုံလုံ လောက်လောက်စုဆောင်း မိသဖြင့်
ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ကို ဆေးရောင်စုံ ခြယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လုပ်စရာရှိသေး တယ်
စုပေါင်းပြီး အလုပ် လုပ် ရတာ သိပ်ပျော်တာဘဲ မောလဲ - မမောဘူးကွ
ဒီကျွန်းစောင်းက မြက်ခင်း ပြင်မှာ အင်္ဂတေ လောင်း ပြီးတော့

ရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ကျောက်ခဲကလေးတွေကို ဆရာပြထားတဲ့အကွက်အတိုင်း သေသေချာချာစီကြ
အဲဒီ နေရာမှာ အညိုရောင် တလုံးသွင်းရမယ်
ဟော-ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်ပုံပေါ်လာပြီကွ
မင်းတို့တတွေ အစုလို-စုပေါင်းပြီး ညီညီညာညာ လုပ်ကြမယ်ဆိုယင် ဘာမဆိုအောင်မြင်မှာဘဲ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အလေးပြု

တနေ့တော့ မောင်ညိုဆိုတဲ့ သူငယ်လေးတယောက်ဟာ တောစပ်နားမှာ ကစားနေတုန်း ပျော်လွန်းအားကြီးလို့ လှမ်းအော်လိုက်သတဲ့
ဦးမောင်မောင်မြ ၏
ပဲ့တင်သံ
ပျော်လိုက်တာ ဟေ့
ပျော်လိုက်တာ ဟေ့
ဟေး-ဟေး-ဟေး-
ဟေး-ဟေး ဟေး-
ဟေ့-အရူး
ဟေ့-အရူး
နင်-ခွေး-တိရစ္ဆာန်
နင်-ခွေး-တိရစ္ဆာန်
ဒီအသံတွေ မောင်ညိုကြားတော့ ကြောက်လန့်ပြီး အိမ်ကိုပြေးသတဲ့
ငါ့သား-ဒါ-တစ္ဆေ မဟုတ်ဘူးကွ-ပဲ့တင်သံ-လို့ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်အသံ-ကိုယ့်ဆီပြန်ဟပ်တာ- အင်မတန်၊ သတိပြုဘို့ကောင်းတဲ့-သင်ခန်းစာဘဲ၊ ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ်-ပြောပြော-အကောင်းလုပ်ယင်-အကောင်းပြန်လာမယ်၊ အဆိုးလုပ်ယင်-အဆိုးပြန်လာမှာဘဲ၊

ယခင်အပတ်မှအဆက်

မန္တလေး မိတ်ဆွေများက စီစဉ်ပေးသဖြင့် သင်္ကြန် အကြို နေ့ နံနက်စောစောတွင် အတာ တို့သည် မင်းကွန်းဖက်သို့ မော် တော်ဘုတ်ဖြင့် ကူး ကြ သည်။ သူတို့ဆီတွင် "ငှက်" ဟု ခေါ် သော သမ္ဗန် ကလေး များဖြင့် လည်း ကူးနိုင်သည်။ မင်းကွန်း သည် မန္တလေးမြောက်ဖက် မြစ် တဖက်ကမ်း ခြောက်မိုင်ခန့်တွင် ရှိသည်။

"မင်းကွန်း ပုထိုးတော်ကြီး ဟာ ကမ္ဘာမှာ အုတ်နဲ့ဆောက် တဲ့ အကြီးဆုံး အဆောက်အအုံ တခုဘဲ။ ခေါင်းလောင်းကြီးက တော့ ကမ္ဘာမှာ တတိယ အ ကြီး ဆုံး လို့ ဆို ကြ တယ်" ဟု လှည့်လည် ကြည့်ကြရင်း ဆရာ ဦးစိုးလွင်က ပြောပြသည်။ အ တာတို့သည် ပုထိုးတော်ကြီး အ ရှေ့ဖက် မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ ခြင်္သေ့ ရုပ်ကြီးများကိုလည်း လေ့လာ ကြသည်။ ရှေးခေတ် မြန်မာ့ ဗိသုကာ ၏ ပြောင်မြောက် သော လက်ရာ တခု ဖြစ် သည့် မြသိန်းတန်စေတီကိုလည်း ဖူးခဲ့ ကြသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ဒေါ် ဦးဇွန်း၏ ဘိုးဘွား ရိပ်သာ သို့ လည်း ဝင်ရောက်ကာ ဘိုးဘွား များ၏ဝေယျာဝစ္စများကို တတ် အား သ မျှ လုပ် ကိုင် ပေး ကြ သည်။ ထိုနောက် နွားလှည်း များ စီးကာ ၁၆ မိုင်ခန့် ဝေး သော စစ်ကိုင်း မြို့ဖက်သို့ တ ပျော်တပါးလာခဲ့ကြလေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့သည် မိုးပါးရေ ရှား ရပ်ဝန်းအတွင်း၌ ရှိသော် လည်း တောင်ရိပ် ကမ်းရိပ် ကြောင့် မန္တလေးလောက် ရာသီ ဥတု မပြင်းလှ။ ဧရာဝတီသည် စစ်ကိုင်းခရိုင် မြေနိမ့်ပိုင်းကို နှစ် စဉ် ရေလွှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကမ်းပါးနှင့် ရေလယ်ကျွန်း များတွင် နုန်းတင် မြေနုများ တင်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုဒေသများ တွင် ဆန်စပါး၊ ဆေးရွက်နှင့် ပဲအမျိုးမျိုး အထွက်ကောင်း သည်။ ကုန်းကျသော အပိုင်း များတွင် ဝါဂွမ်း၊ ဂျုံစပါး၊ လူး၊ ဆပ်၊ မြေပဲနှင့် နှမ်းတို့ကို စိုက် ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ စစ် ကိုင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ ဆားချက် လုပ်ငန်း၊ ရေအိုး လုပ်ငန်း တို့ လည်း ထင်ရှားသည်။

စစ်ကိုင်းမှ ဦးကျော်ဒင်က အတာတို့ကို စစ်ကိုင်း အချိတ် လုံချည် များ ရက် လုပ် ပုံ ကို လိုက်ပြသည်။ ရွှာထောင်ရွှာမှ လက်ရာကောင်းသော ငွေထည် များကိုလည်း အတာတို့ မြင်ခဲ့ ရလေသည်။

ထိုနောက် မြို့နှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းရှိ စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးကို တက်ကြသည်။ စစ်ကိုင်းတောင် ရိုးကား သူတော်စင်တို့ တရား ကျင့် သုံး ရာ ဂူကျောင်း နှင့် ချောင်း များ၊ တောင် ထိပ် တောင်ထွတ်တိုင်းလိုလို၌ တွေ့ရ သော စေတီပုထိုးများဖြင့် ချမ်း မြေ့ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ သည်။

အတာတို့ တတောင်ဆင်း တတောင်တက်၊ တဂူဝင်၊ တ ချောင် တိုး ကြ သည်။ ပျော်

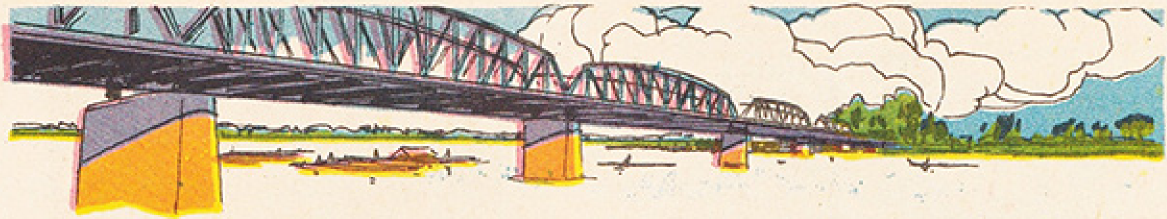

လည်းပျော်၊ တော်တော်လည်းပင်ပမ်းကြလေသည်။

လှမ်းစေတီ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ တဖက်ကမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။ အင်းဝမြို့တော်ဟောင်း၊ အမရပူရမှ ရွှေကြက်ယက် စေတီတော်နှင့် ခပ်ရေးရေး မြင်ရသော မန္တလေးမြို့တို့ကို နောက်ခံလျက် ဧရာဝတီ၏ ရှုခင်းကား လှပလှပေသည်။ရွှေမင်းနေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့ကြသောစစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ အမရပူရနှင့် မန္တလေးမြို့တို့ ဧရာဝတီကိုအမှီပြုလျက် တစတဝေးရှိခဲ့ကြသည်ကို အတာတို့လူစု ဆွေးနွေးကြလေသည်။

စစ်ကိုင်းမှ အပြန်တွင် မီးရထားဖြင့် အင်းဝတန်တားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်းဝဖက်မှာ မီးတထိန်ထိန်ရှိနေလေပြီ။ အင်းဝတန်တားကြီးသည် စစ်ကိုင်းနှင့် အမရပူရမြို့ကို ဆက်သွယ်ထားသည်။ အလျား ၃၉၄၈ ပေ ရှည်၍ ၁၀၂ ပေ မြင့်သည်။ အင်းဝတန်တားကြီးကြောင့် ရန်ကုန်၊ မြစ်ကြီးနား မီးရထား သည် တောက်လျှောက် မောင်းနိုင်သည်။

ထိုတန်တားကြီးကို ဗြိတိသျှတို့လက်ထက် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။ စစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရာ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြီးစီးသည်။ စင်စစ် အင်းဝတန်တားကြီးသည် ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် လက်ငုတ်လက်ရင်း ရှိခဲ့သည်။ ပြည်

သီဟသူ နရပတိမင်းနှင့် မင်းရဲနန္ဒမိတ်တို့သည် မြန်မာ သက္ကရာဇ် ၇၁၄–၇၂၈ ခုနှစ်များ အတွင်း၌ မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အင်းဝ–စစ်ကိုင်း ကူးနိုင်ရန် အင်းဝ တန်တား တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းရဲနန္ဒမိတ်သည် စစ်ကိုင်း ထူပါရုံ ဘုရားသို့ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပင် သွားလာနိုင်ရန် တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

အတာတို့ မီးရထားသည် တောင်မြို့ခေါ် အမရပူရမြို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ အရပူရမြို့ကား ရက်ကန်းမြို့တော် ဖြစ်နေလေပြီ။

သင်္ကြန်ရက်များအတွင်း အတာတို့သည် ရန်ကုန်ရေသဘင်နှင့်မတူ တမူထူးခြားသော ရွှေမန်းရေသဘင်တွင် ဝင်ပျော်ကြသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ တန်ခိုးကြီး ဘုရားများသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးတောင်ကို တက်ရသောအခါ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ စွမ်းရည်ကို အံ့သြချီးကျူး မိကြသည်။ ကျုံးပတ်လည်နှင့် နန်းမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက် လေ့လာရသော အခါ ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်ကြငှန်းနှင့် ရှိခဲ့ကြသော ခေတ်ကို ရော်ရမ်း မှန်းဆမိကြသည်။

သင်္ကြန်ရက်ပြီးသောအခါမှ အတာတို့သည် မြစ်ရော နဒီကြောတွင် ဆက်၍မျှောကြပြန်လေသည်။

(ဆက်ရန်)

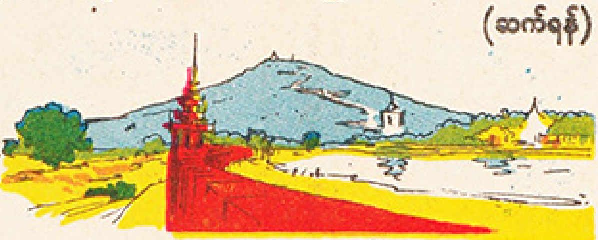

အမြင်ပင် ဆိုးသော်လည်း ကျောက်မီးသွေးသည် ရွှေထက် အသုံးဝင်သည်။ အသုံးဝင်ဆုံးသော ကျောက်တမျိုး ဖြစ်သည့် အတွက် စိန်မဲ ဟုလည်း တင်စား၍ ခေါ်ကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးကို အဓိကအားဖြင့် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများတွင် လောင်စာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ သို့သော် အခြားလူသုံးကုန် ပစ္စည်းများကိုလည်း ကျောက်မီးသွေးမှ ထုတ်ယူရရှိသည်။ ဥပမာ-ကျောက်မီးသွေးကို လေလုံပေါင်းအိုးတွင်ထည့်၍ မီးပြင်းတိုက်ပေးသောအခါ ကုတ်မီးသွေး၊ ကျောက်မီးသွေးကတ္တရာ၊ လောင်စာဆီ၊ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများနှင့် ကျောက်မီးသွေး ဓာတ်ငွေ့များကို ရရှိသည်။ ဤပစ္စည်း အသီးသီးမှတဆင့် အောက်ပါ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်နိုင်ပေသည်။

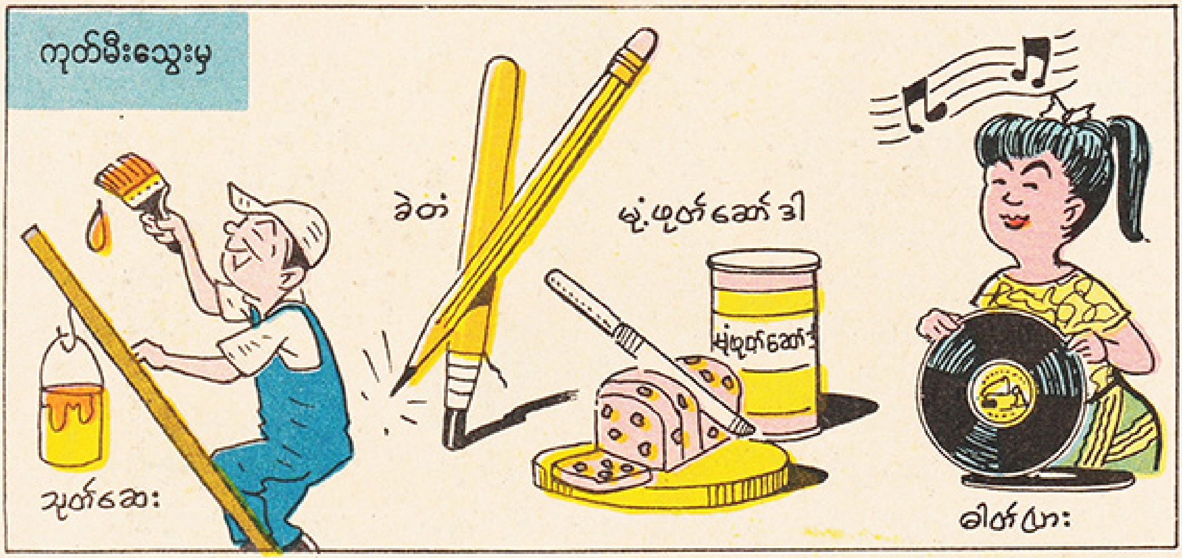

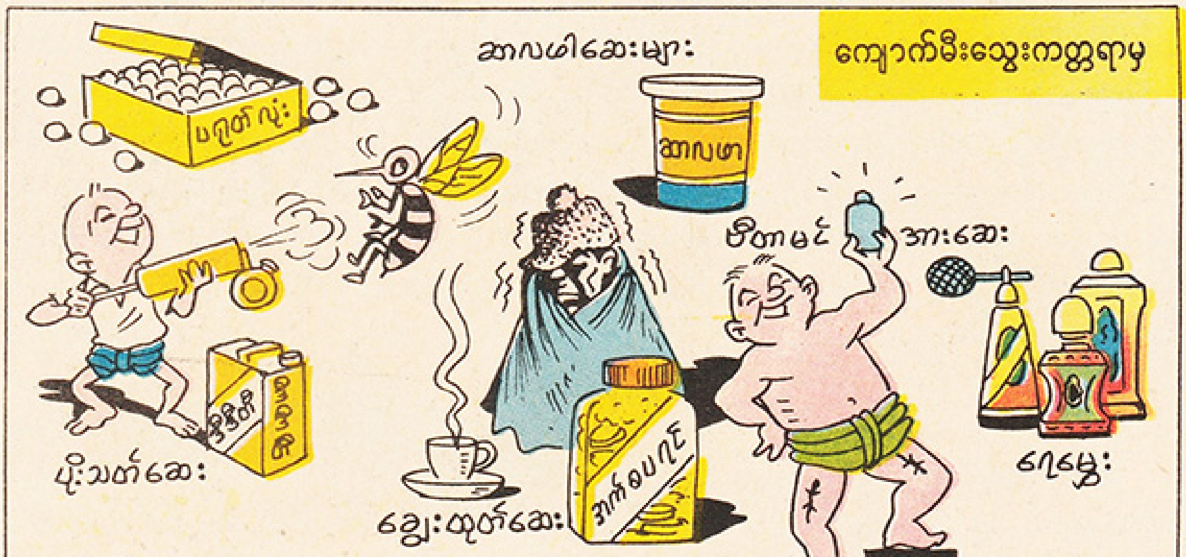

လောင်စာဆီမှ
အလှကုန်များ
ဆေးသကြား
ကော်ဖာထူ
နိုင်လွန်
ဖယောင်းပုဆိုး
ယမ်းဘီလူး
ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများမှ
ပလပ်စတစ်
ပစ္စည်းများ
ရေခဲသေတ္တာတွင်သုံးသည့်
အမ်မိုနီယမ်ဓါတ်ငွေ့.
ထုံဆေးငွေ့.
ကျောက်မီးသွေးဓာတ်ငွေ့မှ
အဆိပ်
ဆိုင်ယနိုက်
အဆိပ်ဆေး
အပူဓါတ်

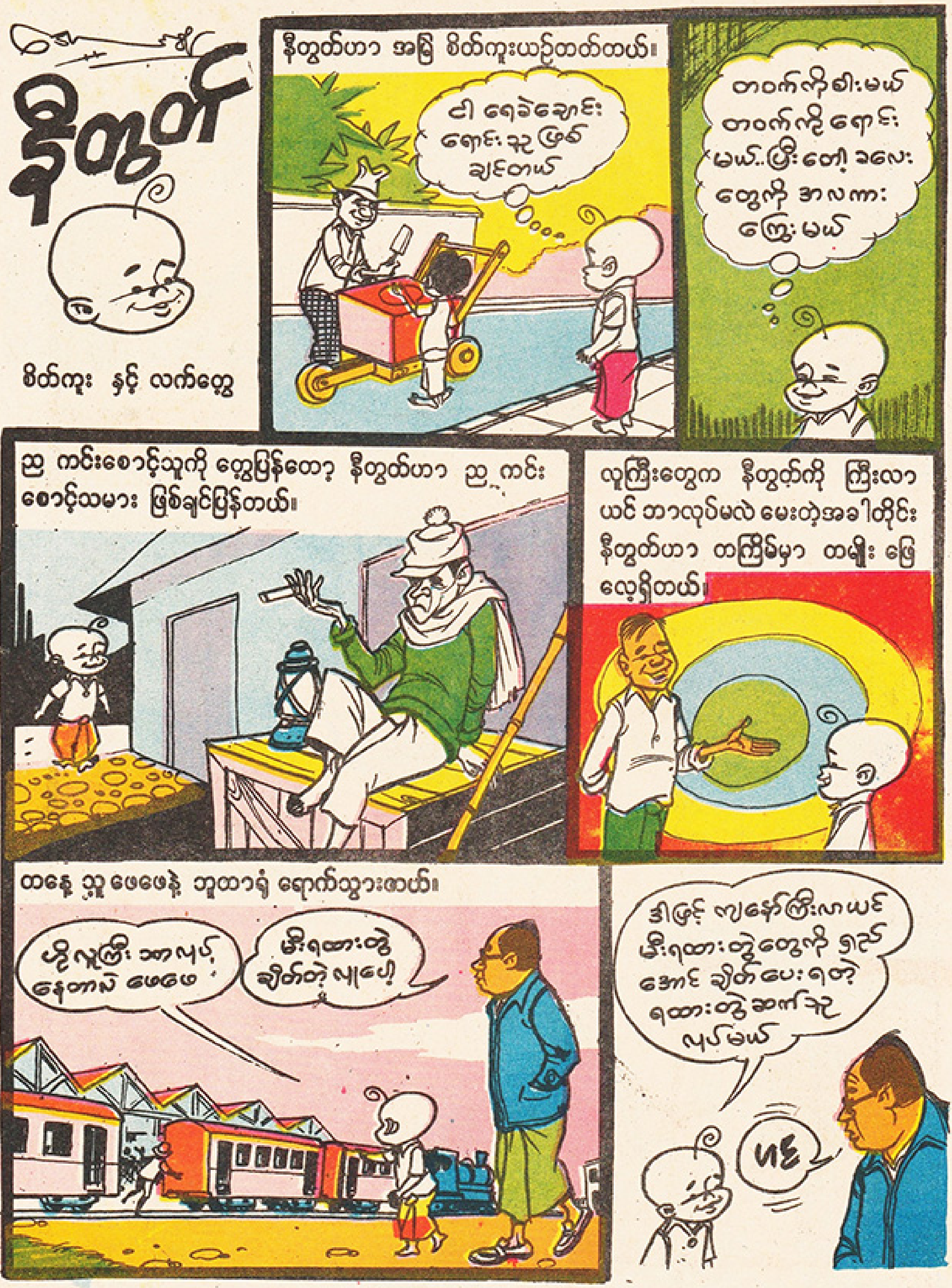
နီတွတ်
စိတ်ကူး နှင့် လက်တွေ့
နီတွတ်ဟာ အမြဲ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။
ငါ ရေခဲချောင်း ရောင်းသူ ဖြစ်ချင်တယ်
တဝက်ကိုစားမယ် တဝက်ကိုရောင်းမယ်..ပြီးတော့ ခလေးတွေကို အလကား ကျွေးမယ်
ည ကင်းစောင့်သူကို တွေ့ပြန်တော့ နီတွတ်ဟာ ည ကင်းစောင့်သမား ဖြစ်ချင်ပြန်တယ်။
လူကြီးတွေက နီတွတ်ကို ကြီးလာယင် ဘာလုပ်မလဲ မေးတဲ့အခါတိုင်း နီတွတ်ဟာ တကြိမ်မှာ တမျိုး ဖြေလေ့ရှိတယ်။
တနေ့ ဘုဘု ဖေဖေနဲ့ ဘူတာရုံ ရောက်သွားတယ်။
ဟိုလူကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖေဖေ
မီးရထားတွဲ ချိတ်တဲ့လူပေါ့
ဒါဖြင့် ကျနော်ကြီးလာယင် မီးရထားတွဲတွေကို ရှည်အောင် ချိတ်ပေးရတဲ့ ရထားတွဲ ဆက်ချိ လုပ်မယ်
ဟင်

ဒီမြင့်.. ရေခဲချောင်း မရောင်း တော့ဘူး ပေါ့
မနက်မှာ ရေခဲချောင်း ရောင်းမယ်.. ပြီးတော့.. ဘူတာကို သွားပြီး....
ရထားတွဲတွေကို ဆက်မှာ ပေါ့..
ဟား ဟား
တွဲတွေဆက်ပေး ပြီးယင် ညဘက်မှာ ကင်းစောင့်သမား တောင် လုပ်နိုင် ပါသေးတယ် ဖေဖေ..
နီတွတ်ဟာ လေယာဉ်မောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့လဲ ဖြစ်ချင်တယ်။
တခါတခါ ကျတော့လဲ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ချင်ပြန်တယ်....
လူဆိုးတွေကို နှိမ်နင်းဖမ်းဆီးရတဲ့ ပြည်သူ့ရဲလဲ ဖြစ်ချင်တဲ့ အခါလဲ ရှိတယ်။
တခါတလေကျပြန်တော့လဲ ပန်းချီဆရာ၊ အနုပညာသည် ဖြစ်လိုပြန်တယ်။

တနေ့တော့ နီတွတ်ဟာ သူ့ရဲ့ ခွေးကလေး ဂုတ်ကျားကို ခေါ်ပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့တယ်။
မြို့ပြင်က လယ်ကွင်းတွေနားရောက်တော့
ငါ နွားကျောင်းသား ဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်
နွားတွေနဲ့ လယ်ကွင်းပြင် ထဲမှာ ရောက်သွားချင်တယ် ငါသွားစေချင်တဲ့နေရာ မသွားတဲ့ နွားတွေကို..
ဟောဒီလို ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ပစ်ရမယ်..
ဟေ့ သူငယ်.. အပြစ် မရှိတဲ့ ခွေးကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်ရတာလဲ
ကိန် ကိန်
ကျနော် နွားကျောင်းသားလုပ်မယ် စိတ်ကူးပြီး ခွေးကလေးကို နွား အမှတ်နဲ့ ရိုက်မိတာပါ..
ခွေးကို နွားဖြစ်အောင် စိတ်ကူးတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ
အရေးကြီးတာက.. မင်း လူကြီးဖြစ်အောင် ပထမကြိုးစားပြီး.. မင်း လုပ်ချင်တာကိုလက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော် ရမယ်ကွယ့်
ဟုတ်တယ်.. ငါဖြစ်ချင် တာတွေကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ဘို့ အသိဉာဏ်ရှိ တဲ့ လူကြီးဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားရမယ်

လှံတံပစ်

ကမ္ဘာဦး လူတို့သည် အမဲလိုက်ရာ၌ လှံတံကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ လှံတံကို အသုံးပြုရာ၌ အဝေးသို့ရောက်အောင်ပစ်ခြင်း၊ တည့်မှန်အောင်ပစ်ခြင်းတို့မှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ် ပြိုင်ပွဲများတွင်ကား လှံတံပစ်ရာ၌ ပစ်ကွင်းနယ်အတွင်း ဝေးဝေးရောက်အောင် ပစ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

လှံတံပစ် ပြိုင်ပွဲများတွင် အမျိုးသမီးရော၊ အမျိုးသားပါ ပါဝင်နိုင်သည်။ အမျိုးသားများ ပစ်ရသော လှံတံအလျားမှာ ရှစ်ပေနှင့် ၆ ၇/၈ လက်မ ဖြစ်၍ အလေးချိန်မှာ တပေါင်နှင့် ၁၂ ၁/၄ အောင်စ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ ပစ်ရသော လှံတံမှာ အလျား ခုနစ်ပေနှင့် ၂ ၃/၅ လက်မ ဖြစ်၍ အလေးချိန်မှာ တပေါင်နှင့် ၅ ၁/၈ အောင်စ ဖြစ်သည်။

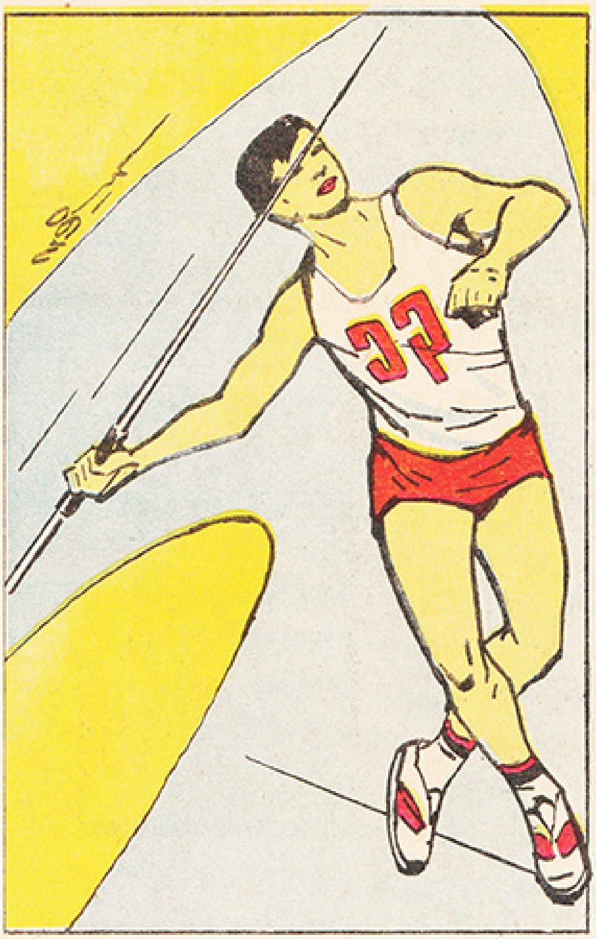

လှံတံပစ်သမားများအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အရည်အချင်းမှာ ပစ်အားကောင်းသော လက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် အိုလံပစ်တွင် နော်ဝေးပြည်မှ ဒင်နီယယ်ဆင်သည် ၂၈၁ ပေနှင့် ၂ ၁/၂ လက်မ အဝေးသို့ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် နော်ဝေးပြည်မှပင် ပီဒါဆင်ဆိုသူက ပေ ၃၀၀ နှင့် ၁၁ လက်မ အဝေးသို့ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ သန်းမောင် (တပ်မတော်)သည် ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ၁၈၇ ပေနှင့် ခြောက်လက်မ အဝေးကို ပစ်နိုင်ခဲ့၏။

ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီး လှံတံပစ်စံချိန်မှာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ရုရှားပြည်မှ ဂေါ်ချာကိုဗာက ၂၀၄ ပေနှင့် ရှစ်လက်မခွဲကို ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ခင်ခင်ထွေးသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ၁၂၃ ပေနှင့် ၇ ၇/၈ လက်မကိုပစ်၍ စံချိန်တင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်အမျိုးသမီး ကာတားယာမ၏ ၁၉၆၆ ခုနှစ် အာရှစံချိန်မှာ ၁၆၂ ပေနှင့် ၂ ၁/၂ လက်မ ဖြစ်သည်။

လှံတံပစ်သူသည် လှံတံကို မပစ်လွှတ်မီ လက်တဖက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်၍ အရှိန်ယူပြီး ပြေးရသည်။ ထို့နောက် ကြွက်သားများ၏ စွမ်းအင်နှင့် မောင်းအားကိုအသုံးပြု၍ လှံတံကိုပစ်လွှတ်ရသည်။ လှံတံကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ အရေးကြီးသည်။ ဤအချက် သုံးချက် ပြည့်စုံလျှင် လှံတံကို အဝေးဆုံးသို့ ရောက်စေရန် သင့်လျော်သော ထောင့်(ဒီဂရီ)ကိုချိန်၍ ပစ်လွှတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

လှံတံပစ်မှု တိုးတက်စေရန် အကူအပံ့ လေ့ကျင့်ခန်းများကို စံနစ်တကျ ပြုလုပ်ပေးဖို့လည်း လိုပေသည်။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ခွဲခွာသွားခြင်း

ဂုတ်ကျားမှာ ပေတိုး၏ အချစ်ဆုံးသော ရဲဘော်တဦး ဖြစ်၏။ ပေတိုး ဘယ်သွားသွား နောက်မှ အမြီးကလေး တနန့်နန့်နှင့် တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိ၏။

ဂုတ်ကျားကို မိုးဖြူ၊ ရဲစိုးဝင်းနှင့် ပူစူးမတို့ အားလုံးကပါ ရဲဘော်တဦးအနေဖြင့် ဆက်ဆံကြ၏။ ဂုတ်ကျားမှာ သူတို့၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးတတ်၏။

တခါက အခြား လမ်းတလမ်းကို သူတို့ရဲဘော်တစု ဖြတ်သန်းကြစဉ် ခွေးနက်ကြီး တကောင်က သီတာကို လိုက်ဆွဲရာ ဂုတ်ကျားက ပြန်ကိုက်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့ဘူးလေသည်။

တခါကလည်း အကောက်တို့အိမ်သို့ ညဥ့် သန်ကောင် အချိန် သူခိုးဝင်ကပ်ရာ ဂုတ်ကျားက လှမ်းမြင်၍ ဟောင်သဖြင့် လူတွေ ဝိုင်းလိုက်၍ သူခိုးမှာ ဦးရားဖားရား ထွက်ပြေးရဘူး၏။

ဂုတ်ကျားမှာ ဘောလုံး ဂိုးသမား ကောင်း လည်း ဖြစ်၏။ တခါတရံ ပေတိုး တယောက်တည်း ဘောလုံးကစားစဉ် ဂုတ်ကျားကဂိုးစောင့်၍ မြှောက်ကန်လိုက်သောဘောလုံးကို နှုတ်သီးဖြင့် ခုန်ဖမ်းပေးတတ်၏။

ပေတိုးသည် သူ အလွန်ချစ်သောဂုတ်ကျားကိုညဥ့်အိပ်လျှင် သူ့အိပ်ရာဘေး၌ သိပ်လေ့ရှိလေသည်။

တနေ့တွင် ပေတိုးနှင့် ရဲစိုးဝင်းတို့လူသိုက်မှာ ညနေစောင်းတွင်သူတို့၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်သော နောက်ဖေး လမ်း ကြား မြေကွက်လပ်၌ စုရုံးမိကြလေ၏။

မှတ်ကြီးမှာ နို့ဆီခွက်ကို အပေါ် မြှောက်လိုက် ဖမ်းလိုက်နှင့် ကစားနေသည်။ ပေတိုးမှာ ဂုတ်ကျား၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ မိုးဖြူနှင့် ရဲစိုးဝင်းမှာ သံစည်ပိုင်းပေါ်၌ ထိုင်ရင်း ကစားမည့်လူ မစုံသေးသဖြင့် စောင့်နေကြ၏။ သာကျော်၊ အီစမန်၊ အကောက်၊ သီတာနှင့် နီလာတို့မှာ မရောက်လာကြသေးချေ။

"ငါတို့ ဘာလုပ်တမ်းကစားကြမလဲ"

"ခွက်ပစ်တမ်းဘဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ"

တယောက်တပေါက် ပြောကြ၏။

ပေတိုးမှာ ရုတ်တရက်အကြံရသဖြင့် မှတ်ကြီးလက်ထဲမှ နို့ဆီခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်အောက်မှ ကြိုးတချောင်းရှာကာ ဂုတ်ကျား၏ အမြီးတွင် နို့ဆီခွက်ကို ချည်နေလေသည်။

"ပေတိုး — ဘာလုပ်မလို့လဲကွ" ဟု ဝိုင်းမေးကြ၏။

"ခွက်ပစ်တမ်းက ရိုးနေပြီကွ၊ ဂုတ်ကျားနောက်ကို ဒို့ဝိုင်းလိုက်ပြီး ကစားရအောင်"

ပေတိုးက မောင်းလိုက်လျှင် ဂုတ်ကျားသည် လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးလေ၏။ အမြီးတွင် ချည်ထားသော နို့ဆီခွက်မှာ တလမ်းလုံး ဆူညံအောင် မြည်နေတော့၏။ သူတို့အားလုံး ဂုတ်ကျားကိုဝိုင်း၍ လိုက်ကြသည်။ ဂုတ်ကျားမှာ နို့ဆီခွက် အသံကြောင့်ကြောက်လန့်၍ ဟိုပြေးသည်ပြေး လုပ်နေ၏။

ရုတ်တရက် ဂုတ်ကျားမှာ

လမ်းမကြီးဖက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

"ဟေ့ – ဂုတ်ကျား၊ လမ်းမကြီးဖက်ကို မပြေးနဲ့ကွ"

သူတို့အားလုံးက နောက်မှ လိုက်၍ခေါ်ကြ၏။

ခွေးအုပ် တအုပ်က ထွက်လိုက်သဖြင့် ဂုတ်ကျားမှာ ဦးတည့်ရာ လျှောက်ပြေးရင်း မော်တော်ကားများ ဥဒဟိုဖြတ်သန်း မောင်းနှင်လျက်ရှိသော လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် ကုန်တင် လော်လီကားကြီးတစီးက ဂုတ်ကျားကို ဝင် တိုက် ၍ ဖြတ် ကြိတ် သွားလေ၏။

"ဂုတ်ကျားသေပါပြီဗျ" ဟု သူတို့အားလုံးက ဝိုင်း၍ အော်လိုက်ကြ၏။ အနီးသို့ ကပ်သွားလျှင် ဂုတ်ကျားမှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက် သွားတော့၏။ ကိုယ်တခုလုံးမှာလည်း သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေလေသည်။

ပေတိုးမှာ မျက်ရည်များ ကျလာလျက် သွေးများပေနေသော ဂုတ်ကျားကို ပွေ့ယူလိုက်လေသည်။

"ဂုတ် – ဂုတ်– ဂုတ်ကျား"

ထစ်ထစ်အအနှင့် ခေါ်ရင်း ပေတိုးမှာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလိုက်မိတော့သည်။ သူ၏ ရဲဘော်အားလုံး မှာလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ရှိသည်။ တယောက်က ဂုတ်ကျားအမြီးတွင် ချည်ထားသော နို့ဆီ ခွက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။

ပေ တိုး မှာ ဂုတ် ကျား အလောင်းကို ပွေ့ချီလျက် သူတို့ လမ်းထဲသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့ရဲဘော်များက ခေါင်းများ ငုံ့လျက် နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။

ပေတိုးက သူ့ဖွားဖွားကို အကျိုး အ ကြောင်း ပြော ပြ ပြီး နောက် ဂုတ်ကျား အလောင်းကို ထင်းရှူးသေတ္တာထဲ၌ သေချာစွာ ထည့်ပြီး ဒေါ်ပုံချောင်းသို့ ထမ်းယူလာကြသည်။

သူ တို့ အား လုံး ရေ စပ် သို့ ဆင်း ကြ ပြီး ဂုတ် ကျား အလောင်းကို ရေထဲသို့ မျှောလိုက်ကြလေ၏။ သူတို့သည် မျက်ရည်များကျလျက် ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားသော ထင်းရှူးသေတ္တာကို မျက်စေ့တဆုံး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

"သူငယ်ချင်း ဂုတ်ကျားရေ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ နောက်ကို ငါဒီလိုဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး"

ပေတိုးမှာ ချောင်းဖက်ဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း နောင်တကြီးစွာ ရလျက်ရှိ၏။

သူ၏ အချစ်ဆုံးသော ရဲဘော်တဦးမှာ သူ့ကြောင့် ဤကမ္ဘာလောကမှ စွန့်ခွာ သွားရရှာလေပြီတကား။ ။

တက္ကသိုလ် မောင်အောင်ဆွေ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
"ပေတိုး" စာမူမှ

မိဘဆရာ

ယ်စဉ်ကဲတဲက၊ မွေးစုကြ၊
မိဘ ထိုနှစ်ပါး။
လေးစားရိုသေ၊ ဦးညွတ်လေ၊
မသေ့ ထိပ်မှာထား။
သင်ကြားပညာ၊ ပေးခဲ့ရာ၊
ဆရာ ထိုထိုများ။
လေးစားရိုသေ၊ ဦးညွတ်လေ၊
မသေ့ ထိပ်မှာထား။
တို့များလုလု၊ မြင့်လိုကြ၊
မိဘ ထိုနှစ်ပါး။
တို့များကောင်းအောင်၊
စဉ်ရှက်ဆောင်၊
မြတ်ခေါင် ဆရာများ။
သုံးဦးလုံးမှာ၊ စေတနာ၊
ဘယ်ခါ မတိမ်းပါး။ ။

မောင်သက်ကြွ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
"ရွှက်သစ်နုချိန်" စာမူမှ

R. 517

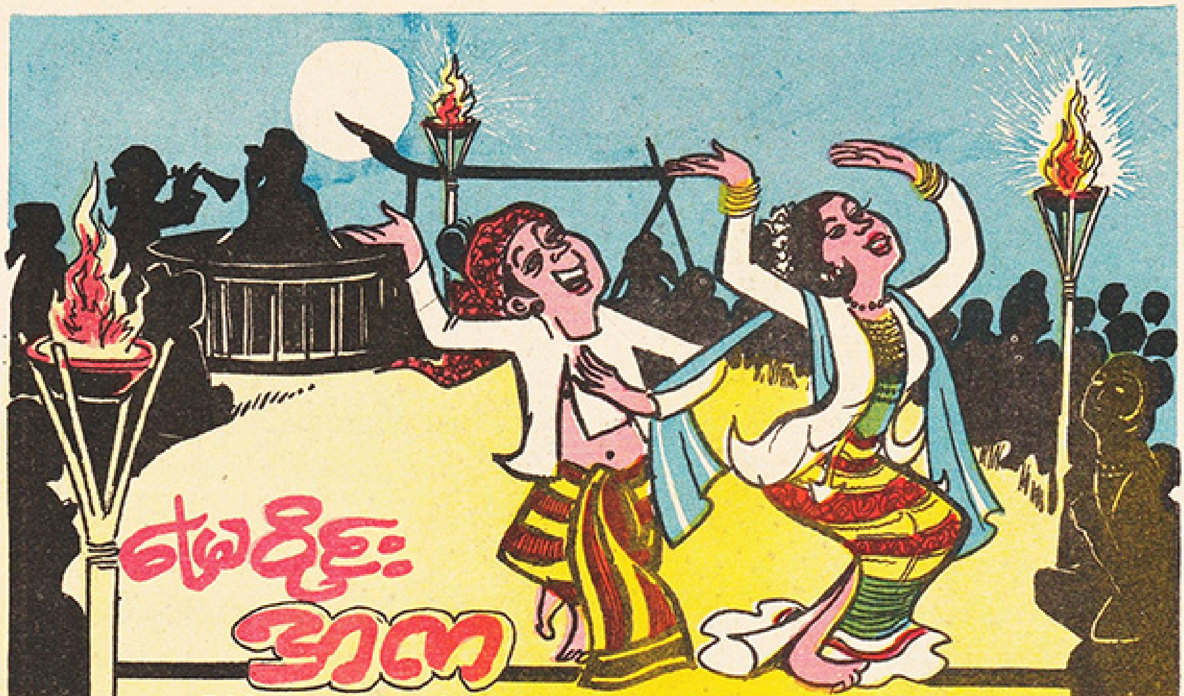

မြေဝိုင်းအက သို့မဟုတ် မြေဝိုင်းဇာတ်ကို ဇာတ်ခုံများမပေါ်သေးမီရှေး အခါက မြေတလင်းပြောင်တွင် ကပြခဲ့ကြသည်။ နွေရာသီ ကောက်ရိတ်ပြီးချိန်များတွင် ဘုရားပွဲ၊ ဘုန်းကြီးပျံပွဲများ၌ကပြလေ့ရှိသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုကြရသည်။ ကွင်းအလယ်၌ သပြေပန်းခက် စည်းနှောင်ထားသော တိုင်ကို စိုက်ထူထားတတ်ကြသည်။ မြေဝိုင်းအကကို နေ့အခါတွင်လည်းကာ၍ ညအခါတွင်လည်း ကပြနိုင်သည်။ ညအခါကပြသောအခါ ဘေးတဖက်တချက်၌ မီးတိုင်များ စိုက်ထူထွန်းညှိထားသည်။ မီးတိုင်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်တိုင်ဖြစ်လေသည်။ မီးတိုင်အဖြစ် ဝါးဘိုးဝါး၏ ထိပ်များကို ခွဲစိတ်ပြီး အင်တုံတလုံးကိုညှပ်၍ ချည်နှောင်ထားသည်။ အင်တုံထဲတွင် ရေနံချေးနှင့်ဝါစေ့၊ သို့မဟုတ် ရေနံချေးနှင့် ရက်ကန်းစင်မှ ဖြတ်ယူရရှိသော ချည်မျှင်အမြွှတ်တို့ကို ရောနှောပေါင်းစပ်ကာ မီးထွန်းညှိလေ့ရှိပေသည်။ အင်းဝခေတ် နံရံပန်းချီများတွင် မြေဝိုင်းအက ကပြသော ရုပ်ပုံများကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ယင်းအကသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးနှင့် ခေတ်နှောင်းတို့တွင် အဆင်အပြင် အဆိုအကမှစ၍ များစွာတိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ မြေဝိုင်းအက ကပြရာ၌ မြေနေရာ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ကို မင်းသား မင်းသမီး လူရွှင်တော်စသည်တို့အတွက် လျာထား၍ ကျန်သုံးပုံတပုံခန့်ကို ဆိုင်းဆရာများက နေရာယူကြရပေသည်။

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/